

RBR

r a p p o r t

NR. 2063 - 2006 - ÅRGANG 22

Redaksjonen:

RBR Rapport er et medlemsblad for bedriftskunstforeningene i RBR og kommer nå ut for siste gang, men for siste gang som papirutgave.

I redaksjonen er:

KAI SANDVIK
Tlf. 51 56 47 48 - 986 48 416
ka-k@online.no

JAN ERIK LUNDELL
Tlf. 408 54 752 - 51 50 16 38
jan.erik.lundell@aftenbladet.no

BERIT DANIELSEN
Tlf. 476 45 305
jan.lasse.danielsen@broadpark.no

METTE THORSNÆS
Tlf. 51 66 63 91 - 51 95 83 06
mette.thorsnaes@kluge.no

BERIT SYNNØVE SKJERPE
Tlf. 480 22 634
beritskjerpe@hotmail.com

Grafisk design: Jan Erik Lundell

Trykk: Allservice

Opplag: 800

ISSN:1501-8164

Redaksjonen avsluttet: 20. nov. 2006.

Forside: Skulptur, Luxembourgparken, Paris

Styret:

Rogaland Bedriftskunstforeningsråd • Postboks 461 - 4304 SANDNES

Leder

JENS OLAV FLOBAK	NORTRAIN	Tlf. 51 69 27 10
jof@nortrain.no	Priv.	Tlf. 51 67 06 18

Nestleder

STEIN SØRLI	Stavanger Aftenblad	Tlf. 51 50 19 02
stein.sorli@aftenbladet.no	Priv.	Tlf. 971 90 476

Kasserer:

GRO VETRUS HAUGLAND	Conoco Phillips Norge	Tlf. 52 02 13 31
gro.v.haugland@conocophillips.com	Priv.	Tlf. 51 55 61 99

Sekretær

BRIT PEDERSEN	Stavanger Kommune	Tlf. 51 50 76 95
brit.pedersen@stavanger.kommune.no	Priv.	Tlf. 51 55 61 99

Styremedlem

RAGNAR KVESETH	Halliburton	Tlf. 51 83 77 09
ragnar.kveseth@halliburton.com	Priv.	Tlf. 51 55 61 59

NINA LÆKNES	Kruse Smith	Tlf. 51 44 42 00
nina.laeknes@kruse-smith.no	Priv.	Tlf. 51 80 11 82

EGIL FORGAARD	Arne Bø Pedersen	Tlf. 51 85 90 00
egil.forgaard@adp.no	Priv.	Tlf. 51 54 84 58

RBR-kunstseminar 2007

10. og 11. februar i Egersund

GRAND
EGERSUND

Foredragsholdere: Gunnar Danbolt
Professor i europeisk kunsthistorie

Jan Brænde
Norsk billedkunstner i Paris

Eva Sæverud
Keramiker bosatt på Hommersåk

Årsmøte for RBR avholdes søndag 11. februar

I januar 2007 sendes det ut en invitasjon til alle RBR sine medlemmer!

Leder	3
Studietur til Paris	4
Astrologi og kunst	7
Hei og Hå	8
Stasjon K	9
Minneord	10
Nå på internett	11
Å trosse evigheten	12
Medisin og religion-	16

Leder

RBR-Rapport er Rogaland Bedriftskunstforeningsråd sitt medlemsblad og skal først og fremst være et informasjonsblad og en kunstformidler for RBR sine medlemmer.

Etter mange års erfaring fra bedriftskunstforeningsarbeid og deretter som styremedlem av RBR, har Kai Sandvik i en årrekke vært redaktør for bladet. På grunn av stor arbeidsmengde i sin nye jobb, samt utstrakt reisevirksomhet, har Kai meddelt styret i RBR at han må si ifra seg vervet som redaktør/leder for RBR-Rapport.

Styret vil takke Kai Sandvik for utmerket utført arbeid. Han har, sammen med resten av redaksjonen, laget et kvalitetsblad ut av RBR-Rapport.

Bladet har gitt mye god informasjon og vært en god kunstformidler for både RBR sine medlemmer og andre som har lest bladet.

I forbindelse med at Kai nå trekker seg som redaktør/leder for RBR sitt medlemsblad, vil også RBR-Rapport fra og med neste nummer (01/07) fremstå i ny form på Internett. Bladet vil likevel bli gjenkjennelig for gamle lesere, da vi vil prøve å videreføre deler av bladet slik som det er bygget opp i dag.

Innholdet i RBR-Rapport vil fra og med 2007 på en enda bedre måte tilpasses medlemmene i bedriftskunstforeningene, RBR sine aktiviteter, seminarer, foredrag, kunstutstillinger, praktisk informasjon, ytringer fra medlemmer, nyheter – lokale og nasjonale, gallerinytt, kunstnerpresentasjoner, etc.

Hvis du vil være med å sette farge på det nye RBR-Rapport, tar vi imot bidrag fra medlemmer og andre kunstinteresserte. Vi vil prøve å bli en aktiv kunstformidler, som kan kommunisere med medlemmene på en helt annen måte enn hva som tidligere var mulig. Aktuelt stoff vil bli oppdatert oftere og etter behov, og enkelte spalter vil bli "aktive", på den måten at det åpnes for leserinnlegg, etc.

Kunstformidling må også tilpasse seg den kommunikasjonsform, som benyttes ellers i samfunnet. Når selv kunstnerne etablerer egne hjemmesider og selger sin kunst på Internett, da er det på tide at også RBR-Rapport blir å finne på Internett. Fra og med januar 2007 vil du kunne finne denne utgaven av RBR-Rapport på Internett. Deretter vil også de nye utgavene av RBR-Rapport bli lagt ut på Internett.

Styret i RBR håper at denne omleggingen av RBR-rapport vil inspirere våre medlemmer til å delta mer aktivt; melde seg på RBR aktiviteter, ytre seg i forbindelse med artikler på vår hjemmeside, kommunisere med vårt nye Internett baserte medlemsblad og bruke de aktive spaltene med leserinnlegg og andre artikler om kunst og annet som interesserer RBR sine medlemmer.

Bli et aktivt RBR-medlem – kontakt oss på vår hjemmeside.

Den nye adressen til RBR sin hjemmeside er: www.rbr-rapport.no

Styret

Studietur til Paris

15. – 18. september 2006 – oh la la!

Paris, ja – hvor skal jeg begynne? Forventningene til turen var store, og disse ble for en stor del innfridd. Men noe rusk kom for dagen, og det kommer jeg tilbake til lenger ut i artikkelen .

Tekst: Mette Thorsnæs Bilder: Jan Erik Lundell

Linnen kl. 04:55 var alle de 40 reisende på plass på Sola; tilsynelatende nokså våkne. Vi dro i strålende vær og hadde behagelig vær i Paris også (bortsett fra en liten regnskur på hjemreisedagen, men det var det ingen som brydde seg om). Ingen flyforsinkelser av betydning, og ved ankomst fikk alle, minus 2, sine kofferter, så sånn sett gikk alt nesten på skinner.

Hotellet var ok, men betjeningen i baren ikke helt skolert. Det ga følgende artige opplevelser; Da jeg bestilte en gin/tonic, ba bartenderen meg om å si ”stopp” når jeg mente han hadde helt i tilstrekkelig gin (litt eksotisk for en nordmann hvor brennevinsmålet er hellig). Fru Pedersen fikk sin rødvin servert i cognacglass med spørsmål om hun ønsket isbiter eller ikke! Noe ufransk, men det gjelder om å ha et åpent sinn.

På programmet de kommende dagene sto følgende attraksjoner:

Louvre, byrunde pr. buss, Musé d’Orsay, Picassomuséet og Pompidousenteret. En kunne bli matt av mindre, men det ble de fleste ikke og gjennomførte med stil. Dette skyldtes i stor grad vår eminente, norske guide, Eva Beth, som var et oppkomme av kunnskap, anekdoter, formidlingsevne, sjarm, inspirasjon – you name it! Jeg sier det med Kristian Valen: ”Hu toppa heile driden”. Det var også andre guider da gruppen vår på 40 måtte deles i to ved omvisningene, men disse var av en annen kaliber og falt følgelig litt igjennom, dessverre. (Men å finne to Eva Beth’er tror jeg en bare kan drømme om).

Litt om de forskjellige kunstopplevelsene:

Louvre

Dette er en gigantisk bygning, ja faktisk verdens største museum i enhver henseende. Det var opplagt at vi bare

kunne ta for oss enkelte deler. Programmet forespeilet oss ”i første rekke fransk kunst”, men da vi etter en stund minnet vår guide om det, var det nytt for vedkommende (svensktalende og kunnskapsrik, men ikke mer enn at 2 ½ time føltes

litt i lengste laget). Vi fikk høre store deler av Louvres historie, bl.a. at muséet hadde vært kongebolig i mange år, med tilhørende utallige skatter. Da Ludvig den XIV lot bygge Versailles og flyttet dit ut, ble en god del av inventaret stående igjen i Louvre, og dette dannet begynnelsen på det som Ludvig den XVI gjorde om til galleri. Ved starten av den franske revolusjon, i 1789, ble det bestemt at Louvre skulle være nasjonalmuseum. Bl.a. befinner de franske kronjuvelene seg der, og det er kjøpt inn og blitt donert gjenstander i den grad at det totalt er 300 000 ulike kunstobjekter som tilhører muséet. 30 000 er utstilt nå, og resten oppbevares andre steder. En god del byttes ut fra tid til annen, og noen objekter er alltid utstilt. Avslutningsvis gikk vi gjennom en del fransk kunst fra forskjellige tidsepoker – det er mye å ta av – så guiden konsentrerte seg om de mest kjente verkene. Nevnes kan også at det var under president Mitterand, i 1993, at den karakteristiske glasspyramiden (nåværende inngang) ble bygget.

Musé d'Orsay

Det som er Musé d'Orsay i dag var engang en jernbanestasjon, og mye av den gamle dekoren er beholdt, bl.a. en gedi- gen klokke. Det var under president Giscard d'Estaing dette oppsto som kunstmuseum. Også i løpet av denne omvisningen gjorde jeg notater, men innser at å forsøke å formidle noe fra alle de fantastiske maleriene, blir fånytt. Slikt må ses og oppleves på stedet. Men vi ble vist og forklart til den store gullmedalje, bl.a. verker av Millet, Rodin, Courbet, Manet, Monet, Degas, Renoir, Van Gogh og Cézanne – og du verden så interessant og spennende det var! Cézanne ble vi fortalt, var forløperen for kubismen og Picasso. Og det fører oss rett over til

Picassomuséet

Kanskje dette var turens kunstneriske høydepunkt? Eva

Beth gjorde de timene omvisningen varte til en uforglemmelig opplevelse, og dét sikkert for flere enn meg. Hun gikk gjennom muséets historie og hele Picassos liv og kunst. Hun formidlet ting i billedene som vi vanskelig hadde oppdaget på egen hånd, og fortalte bl.a. at han etter en venns død gikk inn i ”den blå periode” (tristesse) som varte i 3 år. Så over i ”den rosa periode” med atskillig mer frodighet. Etter påvirkning av Cézanne kom sylindere og kubene og uttrykk i 2 dimensjoner; ja, etter hvert hele 3 dimensjoner (analytisk kubisme). Så syntetisk kubisme og deretter collage, klassisk

periode inspirert av de voldsomme skulpturene i Roma og, ikke minst, surrealismen (overvirkelighet). Picasso kan sies å være maleriets kunsthistorie alene ettersom han har vært innom alle genre!

Etter Picassomuséet ble det en liten byvandring opp til

Pompidousenteret

Dette ble bygget i 1978 og var et sjokk for de fleste. Alle rør er lagt utenpå bygningen, og inne i huset er det ingen faste vegger. Senteret huser verdens nest beste samling av moderne kunst (etter MoMa i New York). Det var ikke lagt opp til noen felles omvisning her, så noen valgte å gå inn på egen hånd, mens andre fikk så veldig lyst på mat og vin.

Så kan det diskuteres om lengden på omvisningene er ideell. Noen mener at 3 ½ timers omvisninger blir i drøyste laget, da særlig dag 1 etter en grytidlig morgen og reise. Styret har

fått innspill vedrørende dette og vil, basert på tilbakemeldinger fra evalueringsskjema som skal ut til alle deltagerne, få nyttig viten om både dette og andre elementer i opplegget for kommende studieturer.

I tillegg til alle disse utsøkte opplevelsene med kunst, fikk vi en av dagene en kjempekjekk 3 ½ timers sightseeing i egen buss. Med Eva Beth i spissen ble turen en minnerik og flott opplevelse.

Flere av oss tok også med takk imot muligheten for kirkekonsert med 4 musikere i en liten kirke. De holdt seg til mer eller mindre kjente verk (flere svisker), og det var akkurat det vi trengte der og da – en salig stund!

Det som det må stilles spørsmål ved på denne turen, er verdien og kvaliteten på de felles måltidene vi inntok. Hvis ett av disse ikke helt passet alle, er det så sin sak (første kvelden). En glemmer fort og skal ikke være for kravstor. Men når avskjedsmiddagen – i pentøy og med det for øyet å kose seg i Paris – av flere blir oppfattet som rene ”grise festen”, er det litt drøyt. Å velge en gresk restaurant med svært høyt støynivå og servering á la samlebånd innerst i et trangt lokale (uten rømningsveier?), ble ikke helt godt mottatt. At de

fleste – straks vi så muligheten til å forlate stedet – hadde en artig kveld på byen, er kun på tross av fellesopplegget fra arrangøren. En rutinert reiseoperatør bør kunne kjenne/gjøre seg kjent med gruppens ønsker og behov, spesielt siden samme reiseoperatør har vært med oss tidligere (Madrid). Det finnes vel andre, og tiden er kanskje moden for et skifte?

Summa summarum: Kjekk tur, kjekk gruppe og lite å klage over (snarere tvert imot)!

ASTROLOGI OG KUNST

- "Astrologiske symboler i italiensk middelalderkunst"

Zodiacen i kirken i San Miniato

Astrologi er en 2 000 år gammel vitenskap, som ikke har forandret seg i løpet av tiden som har gått. "Det bør man ha i tankene", sier Christa Hensel.

Christa Hensel var formidler på foredragskvelden, som RBR arrangerte hos ConocoPhillips den 7. november 2006.

Hun er en høyt utdannet astrolog, samtidig som hun har hovedfag i kunsthistorie. Hun har forsket ved universitetet i London og Roma. Hennes hovedoppgave dreide seg om esoterisk og astrologisk kunst i middelalderen. Oppgaven vekket internasjonal interesse. Dette er et tema, som det finnes lite litteratur og kunnskap om.

Astrologien kommer fra antikken. Planetene var gudene, dernest var det dyrekretsen. Planetene fikk navn etter romerske guder.

I middelalderen (1050 – 1500) var astrologi og astronomi to sider av samme sak. Vitenskapen hadde høy status. På den tiden hadde den en dypere mening for folk, enn den har i dag. Bøndene, sjøfarene og legene studerte stjernerne. Man konfererte med astrologer før viktige beslutninger ble fattet. Symbolene, som brukes, stammer fra middelalderen og ble utformet av Claudius Tolomeus. Man brukte symboler over alt. På gravene, i hagen, i byen.

Da kristendommen ble innført på 300-tallet, ble symbolene overtatt av de kristne. Kristendommen hadde ingen egne symboler. Solen representerte Kristus, mens de 12 stjernetegnene representerte disiplinene. Den viktigste eksponent for kristen tenking var Aurelius Augustin (354 -450). Han kunne mye om astrologi og han ville ikke ha disse symbolene inn i kirken. Folk kunne bli forvirret, hevdet han, og forbød sammenblandingen av astrologi og kristendom. De første kristne kirkene er fra 500-tallet. Disse inneholdt ingen astrologiske symboler. Symbolene dukket først opp igjen på 900 – 1000 tallet. De kom med araberne.

Araberne oversatte de greske skriftene og skriftene ble innført til Europa. De lesekyndige og kunnskapsrike på den tiden var munkene. Latin var like vanlig den gang, som engelsk er det i dag. Kunnskapen om astrologi var derfor lett å spre.

Thomas Aquinas var blant annet astrolog. Han underviste i Paris og København. Aquinas hevdet at stjernerne påvirker oss, men mennesket skal ta ansvar for seg selv. Han tok avstand fra spådom. På den tiden hadde mennesket et geosentrisk verdenssyn, med jorden i sentrum og planetene i bane rundt jorden. På tross av dette

verdensbildet, fant man planetenes baner.

Katedralen i Otranto i syd Italia, er en basilika med midtskip med søyler. Her finner man mosaikk over hele gulvet. I midten er et gigantisk tre – livets tre. Det har ellers symboler fra bibelen – Babels tårn, Noas ark.

Den kristne kunsten forteller ingenting om dagliglivet. Den portetterer guder og maktens folk. Det er kun stjernetegnene som forteller vanlige folks historie. Dette kommer til uttrykk i såkalte månedsbilder, som viser bøndernes arbeid for den inneværende måneden. Disse har derfor stor kulturhistorisk verdi.

Fra katedralen i Otranto – en bonde, som høster i løvens måned.

Christa Hensel tok oss med til kirken San Miniato ligger litt utenfor Firenze og til Bapstisteriet i Firenze. Begge kirkene har to store Zodiaker – dyrekretser i gulvet innenfor inngangsdøren. Alle stjernetegnene er i sirlene. Kirkene er full av symboler. Det som er spesielt med Zodiaken i Bapstisteriet San Giovanni, er at fiskenes tegn ikke er utformet slik tegnet normalt lages. Fiskenes tegn er to fisker, som svømmer hver sin vei og som er forbundet med en sølvtråd. I Bapstisteriet er fiskene utformet til å svømme samme vei. Fiskene er tegnet for det sjelelige og her et symbol for Jesus, som en veiviser. Tyren er symbolet for Kristus som menneske. De fire evangelistene er en videreføring av dette, sier Christa, hvor de fire faste tegnene – tyr, løve, skorpion og vannmann – representerer henholdsvis Lukas, Markus, Johannes og Matteus. De himmelske søylene.

Zodiacen i kirken i San Miniato

For øvrig kalles væren, krepsen, vekten og steinbukken kardinaltegn. Dette representerer igangsetterne. Tvillingene, jomfruen, skytten og fiskene er de bevegelige tegnene. De som ønsker forandring.

Christa avslutter foredraget om astrologi og kunst, med å fortelle oss at hvert menneske er et mikrokosmos og til hver kroppsdel tilhører et tegn fra dyrekretsen. Hun anbefaler oss på det sterkeste at vi må være oppmerksom på hvilket tegn, som tilhører hvilken kroppsdel. Bakgrunnen for dette er at den kroppsdelene er spesielt utsatt når månen går gjennom dette tegnet.

Ønsker man å vite mer om Christa Hensels arbeid, har hun en hjemmeside med adresse: <http://www.christa-hensel.com/>

Fra katedralen i Otranto – en bonde, som høster i løvens måned.

Hei og HÅ

- kjekk sommer- avslutning på den gamle prestegarden onsdag 14. juni.

Tekst og foto: Mette Thorsnæs

Det er vel blitt en tradisjon nå, at RBR tar seg en tur sør-
over like før ferien står for døren. Det har alltid vært vel-
lykket og er derfor blitt et populært tiltak blant medlem-
mene. Noen mener kanskje at det er væravhengig, men
jærhavet er såvisst fascinerende uansett. I år fikk vi strå-
lende sol, og selv en iskald vind la ingen demper på det
gode humøret til alle de fremmøtte. Og humøret skulle
stige ytterligere – mer om det i slutten av denne artikkelen

Hovedutstillingen – og den vi konsentrerte oss om – var
Kjartan Slettemarks. Eva Watne, daglig leder, fortalte
hovedsakelig om hans arbeider og viste oss eksempler på
disse, og Inger Kylløsø, kurator, fortalte mer om ham som
menneske. Sistnevnte hadde satt sammen utstillingen i
fjøset. Vi fikk et nyansert og godt inntrykk av den – av
mange oppfattet som ”sprø” – personen, og det er nok
liten tvil om at han er spennende, på mer enn en måte.

Slettemark startet å markere seg på begynnelsen av 70-tal-
let og ble raskt – og er den dag i dag – en markant og
kjent skikkelse i alle de nordiske land. Slettemark syntes
lite om den rådende kunstform da han startet, nemlig den
litt stramme, figurative, lite abstrakte uttrykksmåten. Det
fikk ham til å eksperimentere med andre uttrykksformer –
noe som straks skapte mye engasjement og debatt. Flere
av hans verk er blitt forsøkt ødelagt av indignerte personer
– ja, han ble så negativt omtalt her hjemme at han flyttet
til Sverige og fortsatte sin utdanning i Stockholm.

Slettemark har aldri hatt som mål å behage. Han ble tidlig
samfunnsengasjert, og det har alltid fulgt ham. Han er og
blir en individualist og har fått inspirasjon blant annet fra

amerikansk popkunst, trashkunst m.v. Hans tre hovedut-
trykksformer er ansikter, kropper og performance. Blant
hans mest omdiskuterte bilder er det han laget i 1965
mens Vietnamkrigen raste, nemlig ”Av rapport fra
Vietnam: Barn overskyldes av brennende napalm. Deres
hud brennes til svarte sår og de dør”, og dette er et av de
som er blitt forsøkt ødelagt flere ganger. Det henger nå i
Muséet for Samtidskunst i Oslo. I 2001, som 70-åring, ble
Slettemark tildelt Norsk Kulturråds ærespris.

Slettemark fremstår som et hyggelig, sjenerøst og lykkelig
menneske, fortalte Inger Kylløsø. Den røde tråden i hele
hans livsverk har vært å ”gjøre verden litt bedre” og ”med
kunst skal det onde fordrives”. Dette til tross; han har fått
hyppig og massiv kritikk. Rammene har han følt har vært
for trange, og i en tid da han hadde svært dårlig råd, var
det pengemangel som førte til all eksperimenteringen
hans (hvor han blant annet brukte det han fant i containere
til å lage kunst). At han har humoristisk sans kan det ikke
være mye tvil om, for eksempel tittelen på et bilde hvor
utgangspunktet er en bryter fra en heis. Bildet heter ”Yes
– no – don’t know” og henspeler på alle de spørsmål han
har møtt gjennom årene: ”Er dette kunst?”.

Etter å ha studert all kunsten, besøkt kunstbutikken osv.,
ble det servert lekkert ostefat og kjeks samt vin. Vinen
gikk for kr. 10,- pr. glass, og dette var nok noe av grunnen
til at humøret hos flere bare steg og steg. Alt i alt en
meget vellykket kveld, så vel faglig som sosialt, og flere
var inne på at neste tur – den til Paris – sikkert ville bli
nok et høydepunkt!

Stasjon

En vakker aprilkveld var RBRs medlemmer invitert til omvisning på utstillingen i Stasjon K, og ca. 35 personer hadde tatt turen til Sandnes. Den tidligere brannstasjonen er blitt et kreativt samlingssted for kunstnere innen mange forskjellige kunstformer.

For tiden huser Stasjon K 12 forskjellige kunstnere, de fleste har vært med fra Sykkelfabrikken, som i mange år var Sandnes' kunstnersenter.

Tekst og foto: Berit Danielsen

Jens Olav Flobak ønsket velkommen, og overlot ordet til Turid Ottesen, som fortalte om Stasjon K og kunstnerne der. Det er for tiden 12 kunstnere, kunsthåndverkere og billedkunstnere som holder til i Stasjon K. Det er ikke åpent hver dag, men det er åpent hver første lørdag i måneden kl 12 – 15. På denne omvisningen var bare fire av kunstnerne til stede; Turid Ottesen, som maler og arbeider med stoff, Inger Brun, som lager glassmosaikk og maler, Dossen Bjørnevik, som er maler, og Liv Marie Sandve.

Turid Ottesen fortalte om bygningen og hvordan de har innrettet seg. Miljøet er inspirerende og arbeidsforholdene er bedre, og i hvert fall mye varmere, enn i Sykkelfabrikken. Kunstnerne har hvert sitt atelier, men har lunsjmøter hver dag. Det å ha så mange kunstnere samlet på et sted er inspirerende og øker kreativiteten. En ekstra fordel er det også at Egil Idsøe, som er håndverker, har verksted i brannbilgarasjen i etasjen under Stasjon K og kan hjelpe til med mye av det praktiske arbeidet i forbindelse med fremstilling av forskjellige kunstverker. Det ble sagt rett ut at kunstnerne var ganske avhengige av ham i sitt arbeid.

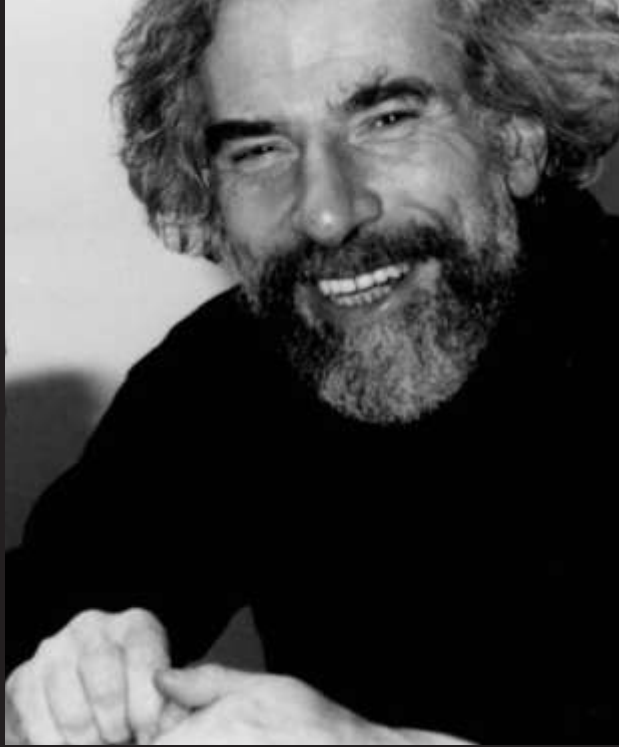
Så tok Inger Brun ordet, og ga oss en spennende innsikt i glasskunstens mysterier. Inger Brun jobber mye med glassmosaikk, og forklare om forskjellige typer glass og hvordan de ble brukt. Hun fortalte også at det nå ikke lenger ble brukt så mye bly til glassinnfatning, men at man nå går mer over til å støpe med sement og armering.

Turid Ottesen fortalte deretter om hvilke teknikker hun brukte, med forskjellige kjemikalier og forskjellige typer farger og maling som hun brukte i sine tekstilarbeider. Flere av både hennes og Inger Bruns arbeider var med på utstillingen og vakte berettiget beundring .

Så ble deltagerne sluppet løs på utstillingen, som omfattet arbeider av de 12 kunstnerne som for tiden arbeider på Stasjon K, og det var også mulig å besøke de forskjellige kunstnerne, i hvert fall de som var til stede, i deres respektive atelier. Her fikk vi bl.a. se en modell av en glass utsmykning i Inger Bruns atelier

Minneord

*Det var med sorg vi mottok meldingen om at Roland Lengauer døde 29.oktober.
Med hans bortgang har RBR mistet en god støttespiller, venn og æresmedlem.*

*Roland var initiativtakeren til etableringen av RBR. Han skjønnte på et tidlig tidspunkt at det
var behov for en takorganisasjon for bedriftskunstforeningene i Rogaland.
Med sitt sterke engasjement og sin handlekraft ble RBR dannet i 1980.*

*Siden har han trofast stilt opp for RBR på kunstseminarer, kunstreiser og foredragskvelder.
Han hadde mange sider å by på. Han var morsom, morsk, hølytt,
kraftfull og enormt kunnskapsrik.*

*Har var raus med å dele sine kunnskaper med andre på en engasjerende måte. Det var stille i
salen når Roland snakket om emner han brant for, etterpå fikk han i gang en glødende debatt.
Aldri kjedelig. Han ga mye av seg selv, men han krevde også noe tilbake.*

Medlemmene i RBR vil savne Roland, men vil huske ham for alt han betydde.

Våre tanker går også til hans nærmeste familie.

Vi lyser fred over hans minne.

RBR – RAPPORT I ENDRING –

NÅ PÅ

INTERNETT!

En ny tidsalder er på vei – dette gjelder også for RBR - og for vårt medlemsblad RBR-Rapport.

Internett er etter hvert blitt et daglig verktøy for de fleste mennesker, uavhengig av arbeid og privatliv. Dette har også RBR tatt konsekvensen av, og foreningens hjemmeside legges nå om til å bli mer bruker vennlig og mer interessant for alle våre medlemmer og alle andre som er interessert i RBR og kunst generelt.

Når vi samtidig opplever at det blir tyngre og tyngre å lage en papirutgave av RBR-Rapport med god nok kvalitet og innefor de økonomisk rammer som vi har til rådighet, så har RBR funnet ut at tiden er inne for å gjøre RBR-rapport om til et Internett blad, - som nå skal ligge på RBR sin nye hjemmeside.

Dette forventes å øke antall brukere av RBR sin hjemmeside radikalt, og både RBR-Rapport, annonsene og RBR sin hjemmeside vil således bli eksponert for et betydelig større antall mennesker enn de som har anledning til å lese RBR-Rapport i dag. Kvaliteten vil også bli betydelig bedre, og det er spesielt viktig at et kunstblad kan vise bilder og omtaler i farger – og nå kommer også fargene til RBR-Rapport.

RBR-Rapport har ikke lenger noen store abonnenter (bedriftskunstforeninger som kjøper bladet til alle sine medlemmer), og vi når ikke lenger ut til så mange mennesker som vi mener RBR-Rapport burde nå ut til.

Innen kort tid vil det være mulig å lese dette nummeret og flere tidligere utgaver av RBR-Rapport på RBR sin nye hjemmeside, og våren 2007 kommer den første nye utgaven av RBR-Rapport på RBR sin hjemmeside.

Dette vil bli en stor begivenhet for oss i RBR, og vi ser store muligheter for våre medlemmer på en enkel måte å finne frem til for eksempel gamle artikler, presentasjoner, intervjuer, etc. på RBR sin nye hjemmeside.

På RBR sin hjemmeside vil vi også ta imot innlegg fra våre medlemmer og andre lesere. På Internett gir slike innlegg raskere respons enn hva vi kunne gi igjennom papirutgaven av RBR-Rapport, som hadde for få utgivelser i året. Tidligere ble slike henvendelser ofte er uaktuelle når vi kunne trykke dem, og likeledes ønsker vi å bli raskere med å komme med presentasjoner, invitasjoner, omtaler, etc. enn i papirutgaven av RBR-Rapport – som bare hadde 3 utgivelser i året.

Vi håper nå å gi dere informasjon raskere og bedre, og være mer tilgjengelig for alle som er interessert i RBR. Videre vil vi benytte E-post på alle invitasjoner, noe vi nå har jobbet inn de to siste årene, og som vi nå ser fungerer bra. Dette betyr at det blir meget viktig at alle medlemmer umiddelbart sender inn endringer av kontaktpersoner for sine bedriftskunstforeninger, slik at våre invitasjoner kommer til rett person, og slik at disse kan få sendt disse videre til alle sine medlemmer.

Sist men ikke minst så har RBR sin hjemmeside nå fått en ny og enklere web adresse – og den er selvfølgelig:
www.rbr-rapport.no

For fremtiden vil du komme til RBR sin hjemmeside både med den gamle og den nye adressen!

Med vennlig hilsen redaksjonen og styret i RBR.

Så sees vi på nettet neste gang!

Å trosse evigheten

Av Trond Borgen

Historien er et mareritt som mennesket forsøker å våkne fra, sier James Joyce i sin roman *Ulysses* (1). Den er en felle hvor marerittet ikke først og fremst er det som bekymrer meg, sier den norske kunstneren Allan Christensen i sine skulpturer. For marerittet er av begrenset varighet; men menneskets felle er evigheten. Og fra den finnes ingen oppvåkning.

Der finnes ingen oppvåkning med mindre kunstnerens skapende akt er av kosmiske dimensjoner. Med mindre kunstneren er villig til å måle krefter med Gud, for å utfordre ham og trosse den evigheten mennesket føler seg lenket til. Da blir kunstneren en slags Lucifer-skikkelse som gjør opprør mot Guds allmakt, i et forsøk på frigjøring. Christensen er villig til å gjøre nettopp dette: Han føler ingen frykt for å bli kastet ut av Himmelen - ettersom det allerede har skjedd.

For å si det med andre ord: Allan Christensen plasserer individet i en metafysisk sammenheng. Våren 2000 ødela han

faktisk ett av kunstverkene sine, nettopp i en slik sammenheng: Han satte fyr på den store, tunge skulpturen Engels byrde på gårdsplassen foran Charlottenborg i København, der han deltok på en kollektivutstilling. Det var en rituell brenning; og de forkullede restene ble plassert inne i en sarkofag av glass og stål. I en tung stålramme, solid forseglet med bolter, og innenfor tykt glass - som om han ville kontrollere en enorm kraft. Hadde han endelig tilintetgjort selve arvesynden?

Symbolsk hadde han nettopp det. Christensen ser på Engels byrde som et uttrykk for - og en materialisering av - arvesynden, som har blitt menneskets, og hele menneskehetens, byrde gjennom Guds villige agent, engelen. En ubrutt forbannelse, helt fra Adam og Eva, gjennom historien og fram til idag. Et mareritt som vi forsøker å våkne fra, en felle som kun den absolutte krenkelse av tingenes orden ville kunne frigjøre mennesket fra. Christensen gjør det ved å brenne arvesynden og ved å gravlegge den i en sarkofag, for å holde den der som ren ener-

gi, nå temmet og brutt. Han plasserer asken på et sikkert sted, som en symbolsk handling - dypt personlig, men også foretatt på vegne av alle undertrykte mennesker. Det er som om Christensen har kvittet seg, spesielt - og mennesket generelt - med arvesynden; og slik blir kunsten til et frigjøringsprosjekt med konsekvenser så overveldende at dybden ikke lar seg lodde. Friheten knuser grensene.

Det underlige er, imidlertid, at engelen i Christensens tittel er den tvetydig figur, eller forestilling: Ikke bare er den Guds villige agent, den som føyer seg og lydig utfører hans ordre; han er samtidig den opprørske engelen, Lucifer, som tar på seg oppgaven med å protestere og gjøre opprør mot Gud. Så byrden i tittelen er også Lucifers evige nederlag, som byrde og straff - hans utdrivelse og ytterste forlatthet - ettersom han tapte kampen mot den Allmektige.

Hvorfor skal mennesket fortsatt lide under denne doble straffen, for det som skjedde i Edens Hage og i Himmelen for så lenge siden at alt som er tilbake likevel bare er et par myter? Dette spørsmålet finnes implisitt i Christensens rituelle brenning og i hans forkullede skulptur i sarkofagen. Og svaret hans på dette spørsmålet ligger delvis i følelsen av skyld - et personlig forhold som kan føres tilbake til oppdragelsen Christensen var utsatt for i sin barndom - og delvis i den skyld som stammer fra arvesyndens byrde. Men svaret ligger også i den kunstneriske skapingsens natur: Den frigjøringsprosessen som alltid må utføres, igjen og igjen, av enhver som befatter seg med det å skape kunst.

Konsekvensen av dette er, følgelig - metafysisk sett - en metamorfose, ikke ulik dem vi finner i Ovids bok, som handler om den samme type mytiske forvandlinger som den vi ser i Christensens skulptur. Når Ovid starter sitt diktverk ved å si at "Min hensikt er å fortelle om kropper som har blitt forvandlet til skikkelser av annet slag",⁽²⁾ snakker han om et religiøst billedspråk og om mytiske handlinger i en størrelse mennesket ikke kan gjøre etter, siden dimensjonene er kosmiske. Allan Christensen plasserer seg i denne tradisjonen med sin egen metamorfose av lignende materiale.

Og som Ovid, som synliggjør disse metamorfosene i sin poesi, så gjør også Christensen sin forvandling av arvesynden synlig, inne bak sarkofagens glassbeholder. Men ikke bare synlig - også kontrollerbar: Han har foretatt en handling som

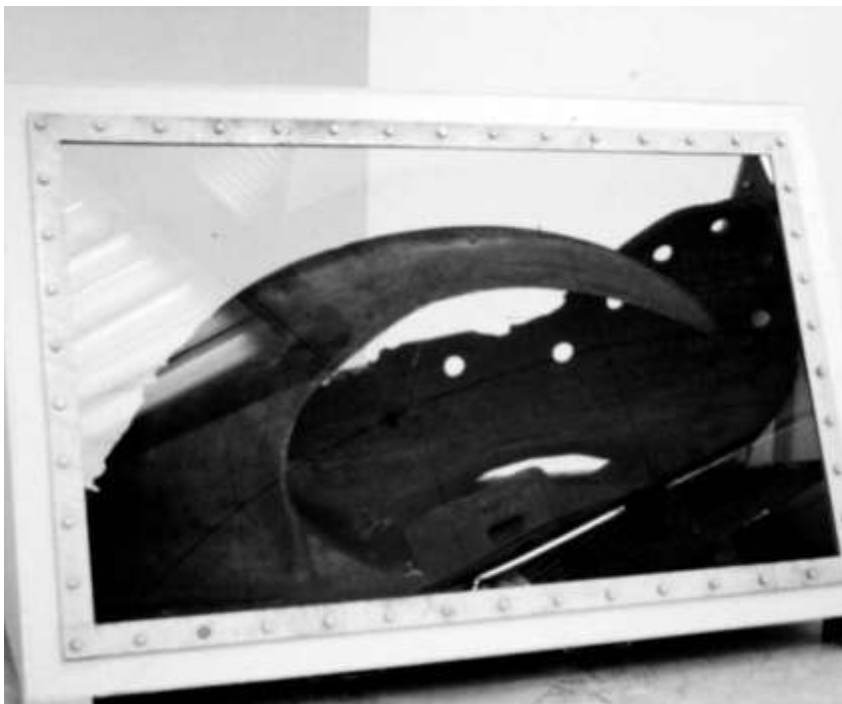
mest konsist kan beskrives med Joyces presise ord: "Det synliges ubønhørlige modalitet: I det minste dét, hvis ikke mer, tenkt gjennom øynene mine."⁽³⁾ Ordene rommer en presis beskrivelse av kunstneren i arbeid, som finner en parallell hos Christensen: Gjennom den tvetydigheten som ligger implisitt i ordet modalitet betegner Joyces ord både den sanse-evnen som resten av sitatet utvider - synsevnen, det å observere kunstnerisk, og evnen til å fastslå noe logisk, ettersom modalitet også antyder den logiske posisjonen som befatter seg med en bekrefteelse av muligheten, av umuligheten eller av nødvendigheten av eksistensen av det som betraktes eller overveies. I vårt tilfelle er dette arvesynden; og ved symbolsk å plassere dens forkullede rester inne i en sarkofag som vi kan se inn i, gjør Christensen oss i stand til å kontrollere den med blikket vårt, synsevnen - "tenkt gjennom øynene mine." Vi ser inn i sarkofagen, bak det tykke glasset; men hva er det vi ser? Samtidig som Christensen gir oss anledning til å bruke det kontrollerende, temmende blikket, synssansen, diskuterer han også eksistensen eller ikke-eksistensen av arvesynden, selve blikkets objekt. Det synliges ubønhørlige modalitet.

Da han viste Engels byrde på utstillingen Utopia i Stavanger høsten 2000,⁽⁴⁾ var den omgitt av tre av hans øvrige skulpturer, kalt Voktere. Med sine tre størrelser av samme form kan de minne om menneskeskikkelser som spriker med beina, men også om truende rovdyr eller monstre. På ett vis er de de nye skytsenglene, fulle av aggresjon mot restene av arvesynden, som de nå synes å vokte på og kontrollere. Men de er også en slags forkroplede versjoner av menneskekroppen, symbolsk lemlestet, mentalt manipulert - et vrengebilde av oss selv. Er dette prisen vi må betale, hvis vi ønsker å kvitte oss med arvesynden? Eller er disse skikkelsene bare et resultat av at denne synden fortsatt finnes og fungerer, og slik viser oss nødvendigheten av å kvitte seg med arvesynden, én gang for alle? Her finnes et element av ubønhørlig presserende, tvingende nødvendighet; og den nødvendigheten ligger i vår oppfatning av disse skulpturene og i de mulige konklusjonene vi kan trekke av dette. Det er det synliges ubønhørlige modalitet.

Ser vi nærmere etter, kan det synes som om disse merkelige formene er utslitte menneskeskikkelser - de er laget ved å føye lær, tre og metall sammen på en håndverksmessig imponerende måte, noe som får fram de taktile kvalitetene - og det kan virke som om de er blitt voldtatt, i sin sårbare, prekære stilling. Men denne voldtekten synes å være av mental art: Hvor hodet

normalt skulle befinne seg har noen foretatt et inngrep - hvile er blitt en umulighet. En urett og et overgrep er begått; og den eneste måten å takle dette på er gjennom protesten som frigjørende kraft.

Denne type protest ligger i bunnen av hele Christensens arbeid. Gjennombruddet som kunstner skjedde med en serie Parringsbenker laget i 1995 - 1996. Disse objektene gir oss eksistensens nattsiden og den mørke og truende siden ved ekstasen - tvangshandlingen, besettelsen, lidelsen. Slik blir disse benkene en metafor for ekstasens umulighet som opplevelse utenfor Selvet. Laget av lær og tre framstår de som slitte og velbrukte. Inspirert av

beskrivelsen av slaveavl i USAs sørstater for et par hundre år siden, vrenger Christensen sine Parringsbenker til instrumenter for tortur og perversjon.

Her opplever vi begjæret som ufruktbar og kald handling; vi ser uskylden pervertert - benkene kan lett assosieres med vippebrettene i vår barndoms lekeplasser - og viser sex vridd til et mekanisk ritual uten aktivisering av menneskelige følelser.

Disse skulpturene er Christensens protest, både mot mærrittet vi prøver å våkne fra, historien (behandlingen av slavene) og mot nåtiden (den uforpliktende fokuseringen på mekanisk sex i dagens samfunn). Det er et skrik, naturligvis, fullt av larm og vrede, som kulminerer i den store skulpturen På den åttende dag (1997) - formet som en gigantisk jeksel, men også som en fødestol og en giljotine, i ett. Slik blir denne skulpturen en komplett metafor for menneskelivet, fra fødsel til død, like konsentrert og sammenfattet som i Samuel Becketts korte skuespill *Breath*. Christensen oppsummerer livet på en måte som ligger fjernt fra konvensjonell skjønnhet, i retning av det André Breton kaller *beauté convulsive* - en rystende skjønnhet, eller skjønnheten som frambringer krampetrekninger: "Skjønnheten skal frambringe krampetrekninger, eller så skal den ikke finnes." (5)

Christensens skulpturer rommer en slik rystende skjønnhet - krampetrekningene blir en viktig del både av kunsten hans og av vår opplevelse av den. Benkene legemliggjør en tvangsmessig gjentakelse og en fetisjering av kroppen: Døde objekter blir begjærets mål og retning; og begjæret forvandles til ekstase gjennom synliggjøringen av smerten og lidelsen. Det fetisjistiske elementet er til stede fordi den seksualiteten som ligger implisitt i disse skulpturene ikke er naturlig, men fabrikkert, og fordi skulpturene legemliggjør en materialisering av begjær og vellyst. På den åttende dag er ikke bare et forsøk på å omskrive skapelsesberetningen; den er også en allegori, en fortelling om umuligheten av menneskets livsvilkår: Seksualiteten rommer døden i samme øyeblikk den når ekstasen. Ikke bare i franskmennenes betydning - "den lille død," som de kaller den; men også som en pessimistisk oppsummering av menneskets eksistens. Livet er en felle. Giljotinenes mekaniske, lidenskapsløse funksjon knyttes her til selve lidenskapens gnist - desperat, smertefullt. Uavvendelig.

Tittelen på denne skulpturen antyder at Gud, etter å ha hvilt ut på den sjuende dag, rett og slett overlot menneskene til seg selv, i den ytterste forvisning. Kanskje er vi så alle Lucifer? Dette metafysiske aspektet knytter På den åttende dag til Engels byrde; og vi øyner den utopiske siden ved Allan Christensens kunst. Hans prosjekt - det å kvitte seg med arvesynden og å omskrive den mytiske skapelsesberetningen - er en søken etter Utopia; og den er dømt til å mislykkes, naturligvis. Dette vet Christensen; og ved likevel å fortsette denne søken gir han oss det enorme potensialet som ligger i den kunstneriske skapingsprosessen. For Utopia kan ikke lokaliseres - det er et ikke-sted som ligger bortenfor horisonten. Fordi Utopia er et paradoks, lar det seg aldri gripe: Ordet benekter med sitt navn det stedet det navngir: Det er et sted "imellom," som Louis Marin peker på:

Dette er stedet for tilsynekomsten av Utopia: et nøytralt sted, en øy imellom to kongedømmer, to stater, jordklo-

dens to halvkuler; mellom rommet som utgjøres av grenseområdene og horisontens avgrensning, som stenger for synet og åpner opp et rom; øyen Utopia som glir over i 'det ubestemte'.(6)

Christensen åpner opp et slikt rom, så vi kan få et glimt av de metafysiske spørsmålene om evigheten, skapelsen og arvesynden - men også så vi kan se hans likestilling av menneskets

utopiske lengsel og kunstnerens skaperakt: Fantasiens overskridende kraft. Selv om han ikke kan kvitte seg med arvesynden, så kan han likevel strekke seg mot evigheten på en måte som er frigjort fra en slik begrensning: For Utopia er det øyeblikket da mennesket og evigheten møtes - da mennesket griper en mulighet som forsvinner i samme sekund. Fordi evigheten er en felle du ikke kan våkne fra. Men du kan likevel trosse den; og dette, synes Christensen å si oss, er kunstnerens utopiske prosjekt: Selv om han aldri kan nå sitt mål, må han alltid fortsette sin søken.

Han kan ikke nå det han strekker seg etter - idet han er ved målet, ser han det forsvinne. Allan Christensen viser oss på praktisk og kunstnerisk vis det Adorno har gitt det teoretiske fundamentet for: Kunsten må og vil være utopisk... men samtidig får ikke kunsten være utopisk, for da ville den forråde utopien ved å gjøre den til skinn og trøst. Om kunstens utopi gikk i oppfyllelse, så ville dens siste time ha kommet.

Medisin og religion

Rogaland Kunstmuseum fikk æren av å være første stopp på Damien Hirst-utstillingen "New Religion" sin Europa turne. RBRs medlemmer fikk gleden av å bli invitert til å være med på et innsiktsfullt og inspirerende foredrag av formidler Elin Lillebråten, som var en meget god introduksjon til selve utstillingen. Hun ga oss en grundig innføring i Damien Hirsts liv og arbeid, og ga oss en god bakgrunn for å studere utstillingen etterpå.

Tekst og foto: Berit Danielsen

Damien Hirst ble kåret til verdens mektigste kunstperson i 2005 og han har i årevis markert seg med arbeid som befinner seg i et grenseland mellom kunst, vitenskap populærkultur. "New Religion" viser de aller siste arbeidene til Damien Hirst og det består av 44 silketrykk og 4 skulpturer som tematiserer forholdet mellom kunst og tro. Damien Hirst er langt fra redd for å ta tak i de store spørsmålene i vår tilværelse, som livet, døden og kjærligheten. I New Religion blir betrakteren konfrontert med nettopp døden og samtidig blir vi påminnet om hvordan troen på religion, kunst og vitenskap holder oss i live.

Young British Artists

Damien Hirst ble født i 1955 i Bristol i Storbritannia, og vokste opp i Leeds og fikk sin kunstutdannelse på Goldsmith College i London. Utdannelsen tok han i årene 1986 – 1989. Goldsmith College er kjent for å være den kunsthøgskolen i England som har utdannet de viktigste og mest markante og fremgangsrike kunstnerne på 90-tallet. Tidligere var Goldsmith College ganske ukjent, men på 80-tallet fikk det en ny giv ved at studiet ble omstrukturert. I stedet for at studentene som studerte maleri ble plassert i en maleri-avdeling, de som studerte skulptur i en skulpturavdeling osv., ble studentene heller blandet sammen og de forskjellige studentene fikk uttrykke seg gjennom forskjellige materialer, og etter hvert spesialiserte de seg. Akkurat dette var svært viktig for Damien Hirst. Goldsmith College er kjent for å utdanne profesjonelle kunstnere. I 1988 organiserte Hirst en utstilling i Docklands i London hvor 16 studenter stilte ut sammen. Ved hjelp av skolens gode renommé

fikk de med en del sponsorer og fikk bygningene pusset opp og laget utstillingssaler av store deler av den nedlagte fabrikkbygningen. Det var ved denne anledningen at den kjente bevegelsen YBA (Young British Artist) oppsto og ble kjent, og Damien Hirst ble en naturlig frontfigur for denne bevegelsen.

Sommerfugler

I 1995 ble 9-10 kunstnere fra den første utstillingen samlet igjen og produserte utstillingen "Sensations". Hirsts bidrag denne gangen var å ha et eget rom med høy temperatur, der han satte ut blomsterkasser med levende blomster, der det var sommerfuglpupper. Bak blomsterkassene var det hengt opp et hvitt lerret dekket med hvit husmaling. Puppene ble etter hvert klekket, og når sommerfuglene satte seg på lerretet ble de sittende fast i malingen og ble derved en del av kunstverket, som heter "In and Out of Love". Han har også senere brukt sommerfugler, noe man kan se også i utstillingen "New Religion". Sommerfuglene symboliserer i stor grad renheten, skjørheden, uskylden og til slutt døden.

Mother and Child Divided

I Norge er nok Damien Hirst mest kjent for "Mother and Child Divided" fra 1993 som ble kjøpt av Astrup Fearnley museet i 1996. Det ble første gang utstilt på Venezia bienalen i 1994 og Hirst mottok Turner prisen i 1995 for akkurat dette verket. Det var tildelingen av denne prisen som gjorde at karrieren hans tok av og skjøt fart. Verket er blitt sammenlignet med Leonardo da Vincis anatomiske tegninger, og er bare et av en stor del arbeider som går ut på å plassere dyr i formalin. Et annet arbeid som Elin Lillebråten viste, er et glassbur som inneholder et råttent kuhode, der

fluelarver får kose seg fritt og etter hvert blir til fluer, som så fanges opp i en fluefanger som henger fra taket i buret.

Spot paintings og Spin paintings

Hirsts malerier kan deles inn i to hovedgrupper, spot paintings, som er sirkler med nøyaktig samme avstand mellom sirkelene som diameteren på sirkelene, og ingen sirkler har nøyaktig samme farge, uansett hvor mange det er, og spin paintings, som han begynte å produsere på slutten av 90-tallet. Dette er abstrakte runde bilder som er produsert ved hjelp av sentrifugalkraften. Selve lerretet står i ro, mens en mekanisk dyse snurrer rundt og sprøyter maling utover lerretet. Her er kunstnerens hånd erstattet av et mekanisk verktøy. Det er et lett fargesløv over lerretet. Den sirkulære formen og de lette kastene med farger gjør at det blir en slags bevegelse i hans spin paintings.

Vitenskap og religion

Et verk fra 1989 kalles "No feelings", et av en rekke bilder som viser medisinskapp, en samling medisiner, oftest harmløse medisiner som hostesaft og aspirin. På denne måten blir vår tids udiskutable tro på vitenskap stilt opp mot den subjektive troen religionen representerer i vesten. Han setter vår tro på vitenskapens under og vår frykt for døden og tro på at vitenskapen skal kunne holde oss "evig unge, leve til vi bli over hundre og være seksuelt aktive hele tiden" som en amerikansk komiker en gang sa, opp mot religionen, troen på et liv etter døden. På utstillingen "New Religion" vises det bl.a. en serie på 13 silketrykk med avbildning av forskjellige piller og medisiner, som har fått navn etter Jesus og de tolv apostlene. Peters bilde er opp ned, fordi han ble korsfestet opp ned, mens Jesus' bilde er uten

noen medisiner, bare rent og hvitt.

Dette med å bruke "ready mades" i kunsten skriver Damien Hirst inn i en kunsthistorisk tradisjon som begynte med Duchamps i 1917 og mange kopler ham også opp mot Andy Warhol. Warhol betegnet seg selv som en maskin, og Damien Hirst kan på mange måter betegnes som det samme. Han har en fabrikk med 50 ansatte som produserer verkene hans. Hirst har ideene, det er det viktigste, og de ansatte produserer så verkene hans.

Navnet på utstillingen "New Religion", henspiller tydeligvis på vår nye religion, vitenskapen og dens under, og Damien Hirst gir oss et glimt inn i hva han selv egentlig mener. Hele utstillingen får plass i en stor, hvit, skinntrukket koffert, formet som en bibel, og med "New Religion" trykket på silkesvøpet som dekker den.

"New Religion" er en utstilling full av motsetninger, den er full av arbeider som gir deg noe å tenke på, noe å gruble over. Den angriper våre sanser og tanker på en måte som få andre utstillinger gjør.

GALLERI *Amare*

- et av landets største private gallerier

- Etablert januar 1991
- Arrangert over 100 separatutstillinger
- 300m² utstillingsareal
- Representerer mer enn 200 kunstnere
- Eget innrammingsverksted
- Stor nettbutikk: www.galleriamare.no

Vanlige åpningstider (september - påske)

Mandag	kl 11-16
Tirsdag	kl 11-18
Onsdag	kl 11-18
Torsdag	kl 11-20
Fredag	kl 11-18
Lørdag	kl 11-15
Søndag	kl 12-16

Sommeråpningstider (påske - august)

Mandag	kl 11-16
Tirsdag	kl 11-16
Onsdag	kl 11-16
Torsdag	kl 11-18
Fredag	kl 11-16
Lørdag	kl 11-15
Søndag	stengt

Undergangen ved Rogaland Teater

Postadresse: Postboks 507 Sentrum, 4003 Stavanger

Tlf. 51 53 00 22 - Faks 51 56 15 75 - Mobil 906 85 575

Epost: carl.helge.hana@c2i.net

Galleri Amare - en utmerket samarbeidspartner for de lokale bedriftskunstforeninger. Vi besitter solid kompetanse og yter alltid topp service...

Foredrag og kåseri ved medlemsmøter.

Spesielle låneavtaler.

Gode betalingsordninger.

Åpent når det passer for dere.

billedkunst

kunsthåndverk

rammeverksted

t: 51 52 30 70 tir, tor. 11-18
f: 51 52 30 71 ons, fre. 11-17
m: 41 43 74 44 lør, søn. 12-18

KUNSTGALLERIET
Madlaveien 75, 4009 Stavanger
www.kunstgalleriet.no

Feil ramme- vilkår?

Hos Tore's rammeverksted
får du veiledning til
å velge rett ramme
til rett formål!

Åpningstider: 09.00–16.30
Torsdag fra kl. 09.00–19.00
Muségt. 38, 4010 Stavanger
Tlf. 51 56 72 72, Faks: 51 56 46 21

TOREs
RAMMEVERKSTED

Spesialforretning i

***kunstner-
materiell***

og

innramming

Internettadresse: www.rammeservice.no
Tlf. 51 58 01 76 - Hillevågsveien 67
4016 Stavanger Telefax: 51 58 01 76

GALLERI ELISABETH G

Jeg har over 20 års
erfaring med kunstformid-
ling i bl.a Rogaland, og
representerer de fleste
norske samtidskunstnere.

Ta gjerne kontakt
for visning.

GALLERI ELISABETH G

Thaulows vei 1a, tlf. 22 46 87 87 - 911 31 881
0369 Oslo, E-post: elisgo@online.no

ROGALAND
KUNSTSENTER
Nytorget

Velkommen til kunsthandel:

Billedkunst og kunsthåndverk fra vår kunstbutikk og våre skiftende utstillinger.

Ønsker dere omvisning eller foredrag - ta kontakt!

Tlf. 51 59 97 60

Åpningstider:

Mandag stengt Tirsdag, onsdag og fredag: kl. 10.00–15.00 Torsdag: kl. 10.00–19.00 Lørdag: kl. 12.00–16.00 Søndag: kl. 12.00–16.00

Galleri N

- galleriet på Sola med nasjonal og internasjonal kunst

- ✓ rammeverkstedet tilbyr et godt utvalg av rammer til alle formål
- ✓ rabattavtaler på innramming uansett årstid og valg av ramme
- ✓ årlige tema-/salgsutstillinger på Sola kulturhus utenom galleriet
- ✓ kontakt Nanna eller Neil på telefon 901-65337 for en uforpliktende men unik og hyggelig kunstopplevelse i galleriet

Galleri N/Sola Rammeservice, adresse : Joa – Sola, E-mail til : Galleri_N@Chello.No
Åpningstid etter avtale, Medlem av RBR

Et levende gallerie!

GALLERI
SULT

Velkommen til en omvisning med deres bedriftskunstforening!

info@galleriesult.no

www.galleriesult.no

Strandkaien 61 - 4005 Stavanger - Tlf. 51 53 93 95

galleriet

Pedersgt. 55 - 4013 Stavanger -
Tlf. 51 53 65 66.

Utenlandsk-kunst av bl.a. den internasjonalt kjente COBRA-gruppen

*Åpningstider: Tirsdag og torsdag kl. 16.00–20.00.
Ring hvis ønske om avtale utenom åpningstider.*

Gunnar Tønnessen

GALLERI GANN

**Velkommen til våre utstillinger og visning
av et stadig økende kunst-magasin med
kvalitetskunst fra markante norske kunstnere**

Anita Tjemsland

Åpning 25.11.06–17.12.06

Solav. 3, 4307 Sandnes
Tlf. 51 62 92 72
Mob. 909 43 515
www.gallergann.no

Åpningstider:
Tirsdag, onsdag
og fredag. 11-16
Torsdag 11-18
Lørdag 11-14
Søndag 13-17

Kontakt oss gjerne for avtaler
utenom åpningstidene.

www.rbr-rapport.no

RBR-
Rapport
blir nå å
finne på
nett -
med
farger!

www.rbr-rapport.no

GALLERI G

Velkommen til å se vårt magasin av bilder.

Kontakt oss for å få tilsendt vår fargebrosyre, og for mer informasjon om galleriene.

Bestill gjerne tid til visning utenom åpningstiden.

Kreativ kvalitetsinnramming.
Vi har et av distriktets ledende rammeverksted.

Storgt. 44-46, Sandnes Tlf. 51 66 13 75 -
Kirkegt. 29 - 4007 Stavanger. Tlf. 51 89 48 18

keramikk • billedkunst • glass • skulptur • kunsthåndverk

neo = frisk, ny, original, ung, siste nytt, nytenkende, trend, primært, ny bevegelse

åpningstider:

tir-fre 12.00-18.00
lør 11.00-15.00
søn stengt

utenom åpningstider,
tlf. 986 51 255

velkommen

hilsen
Eli Bente

www.neogalleri.no

nedre standgate 54
gamle stavanger
tel. 51 52 90 05

Ret.adr.: Styret i RBR: Postboks 461, 4304 Sandnes

www.bedriftskunstforeninger.no